

Gianluigi Capitanio

Η πρώτη οπτική επίδραση, των έργων της Καλλιτέχνης Μαρίας Κορπατσιάρη, προκαλεί ένα ανησυχητικό ζωτικό αποκλεισμό, όπου η αφηρημένη ελευθερία έκφρασης ταξιδεύει, κυριεύει και ικανοποιείται από το ενδοσκοπικό ναυάγιο, που καταναλώνεται μέσα σε ρυθμικούς λαβύρινθους που ξετυλίγονται σε βαθιά αγχωτικά ίχνη.

Σε μία δεύτερη στιγμή συλλογισμού ακολουθούμε μία συναισθηματική διαδρομή ανάμεσα σε κληματίδες, σχοινιά και διαδρομές συγκεντρωτικής πορείας, σε εκείνη την γραφική και ζωγραφική αρμονία, όπου διασταυρώνονται, χωρίς ανάσα, μορφές και γραμμές που παρεμβάλλονται από γραφικά σύμβολα.

Πέρα από την εμφάνιση υπάρχει η αναζήτηση μίας σκέψης, που θα ελευθερώσει τα απαγορευτικά φρένα και θα μας παρασύρει στην πηγή του συναισθήματος, για να διαλύσει το πρόσκαιρο του αδιεξόδου, σταθερής στην μαγνητική και μεταφυσική της απώλεια.

Η ευχαρίστηση βρίσκεται στο να τυλιχτείς, να δεθείς και να χαθείς σε ένα υπέροχο αλληγορικό παιχνίδι κάθαρσης που σημαδεύει το οριακό σημείο μη επιστροφής ή υποδεικνύει, με την αδιαφορία κάποιου που έχει ξεπεράσει τον φόβο του αποπροσανατολισμού, τα οπτικά όρια της εμπλοκής.

Η Καλλιτέχνης μας προσφέρει μία ζωγραφική υψηλής εσωτερίκευσης, κινούμενης από ένα λυρικό μήνυμα χρωματικών εντυπώσεων, γεμάτες με πρωτότυπες συμβολικές παραπομπές και ψυχολογικές αξίες, όπου ένας υπόγειος συλλογισμός σκέψης ικανοποιείται με το να ανακαλυφθεί και να μοιραστεί από την συνενοχή του καρπωτή.

Δημοσιογράφος επί των εικαστικών ν-Ζωγράφος/ Ρώμη 25 Σεπτεμβρίου 2005